

Spørgsmaal 11.

Er der efter Raadets (Bestyrelsens) Erfaringer Trang til Bestemmelser, der i større Omfang, end det er muligt efter den gældende Lovgivning, aabner Adgang til at yde en Person Hjælp til fremtidig at ernære sig ved egne Kræfter, fremfor at yde ham vedvarende offentlig Understøttelse?

Af *Institutionerne* har Arbejdsdirektoratet i denne Forbindelse fremsat den — ogsaa andetsteds (Spørgsmaal 4 og 5, se Sp. 3611) refererede — Udtalelse, hvori der dels gøres opmærksom paa, at der mellem Direktoratets Anvisnings-Afdeling og Invalideforsikringsretten forsøgsvis er etableret et Samarbejde (gennem Embedsmændene), saaledes at invalideunderstøttede Personer, hvis Arbejdsevne er i Stigning, henvises til Direktoratet for gennem den offentlige Arbejdsanvisning at blive hjulpet til Rette med passende Beskæftigelse, dels udtales, at det samfundsmæssigt set formentlig maa findes ønskeligt, at dette Samarbejde gøres obligatorisk gennem dertil sigtende Bestemmelser.

Arbejderforsikringsraadet udtaler, at det vil finde det ønskeligt, om det kunde medvirke til, at Erstatningen i visse Tilfælde helt eller delvis blev anvendt til faglig Oplæring, og gør opmærksom paa, at Raadet i dette Øjemed paa Socialraadets Foranledning har udarbejdet et til Socialraadet fremsendt Forslag til Ændring af Ulykkesforsikringslovens § 43.

Invalideforsikringsfonden besvarer Spørgsmaalet med: »Ja, særlig overfor yngre arbejdsudygtige, jfr. Erstatningen (Kapitaludbetaling, ikke Aarsrente) ved Ulykkestilfælde, der falder ind under Ulykkesforsikringsloven«. Iøvrigt henvises der til nærmere angivne Bestemmelser i et af Fondens Direktion til Socialministeriet fremsendt Forslag til Ændringer i Invalideforsikringsloven. Sygekasseinspektøren og Sygekassenævnet udtaler sig i Tilslutning til Invalideforsikringsfonden.

Invalideforsikringsretten henviser ligeledes til et af samme til Socialministeriet fremsendt Udkast til Ændringer i Invalideforsikringsloven. Den udtaler dernæst, at da nævnte Lov imidlertid kun omfatter en Del af Befolkningen, og alene tager Sigte paa Personer, der er meget stærkt invaliderede, og da der efter Rettens Erfaring findes mange andre Personer, som har betydelige Vanskeligheder ved at faa deres Erhvervsevne udnyttet, ogsaa saadanne, hvis Erhvervsevne er i mindre Grad nedsat, maa det formentlig anses for i høj Grad ønskeligt, at der fra det offentliges Side, for Eks. ved Oprettelse af et særligt dertil bestemt Organ, træffes Foranstaltninger til Udnyttelsen af Erhvervsniveauen hos invaliderede Personer. De paagældende Foranstaltninger bør formentlig bestaa i eventuel Behandling af Invaliditeten, Oplæring, Anskaffelse af Arbejdsmaskiner, Anvisning af Arbejdspladser o. l.

Invalidenævnet udtaler, at det sikkert i mange Tilfælde vilde være heldigt, at der blev givet Adgang til at kapitalisere de Renter, der tilkendes i Henhold til Invalideforsikringsloven, paa lignende Maade som Invalidenævnet ved § 9 i Lov Nr. 100 af 29. Marts 1924 har faaet Hjemmel til at kapitalisere visse militære Forsørgelser.

Sundhedsstyrelsen udtaler, at Erfaringen formentlig har vist, at der med vedvarende offentlig Understøttelse for Øje ikke i Almindelighed er megen Interesse for at lade sig uddanne til Selverhverv, men tilføjer, at der næppe lader sig anlægge sundhedsmæssige Synspunkter paa de under Spørgsmaal 11 henhørende Forhold. Af Kredslægeforeningen udtales det, at der vil være Grund til at faa Invalideforsikringsloven ændret i Retning af Hjælp til Selvhjælp, og det gøres gældende, at »der er i Øjeblikket en ukuelig Trang hos mange Mennesker til at søge at henleve Resten af Livet ved Hjælp af Invalidenten.«